

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 40. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Fredag den 3. oktober 2014

Tidspunkt: Kl. 10:00

Sted: Vær. 2-133

Til stede: Eva Kjer Hansen (V), formand, Jeppe Bruus (S), Ida Auken (RV), Lisbeth Bech Poulsen (SF), Jakob Ellemann-Jensen (V) og Lars Barfoed (KF).

Desuden deltog: Justitsminister Karen Hækkerup og transportminister Magnus Heunicke.

Punkt 1. Rådsmøde nr. 3336 (retlige og indre anliggender) den 9.-10. oktober 2014

Justitsministeren orienterede om, at der den 9. og 10. oktober ville blive afholdt et rådsmøde om retlige og indre anliggender i Luxembourg. Udvalget havde fået tilsendt et samlenotat om sagerne på mødet, det var det første formelle rådsmøde under italiensk formandskab. Ministeren ville koncentrere sig om dagsordenens punkt 1, 2, 5, 8 og 12, der ligesom resten af sagerne i samlenotatet blev forelagt udvalget til orientering. For en god ordens skyld bemærkede hun, at dagsordenens punkt 12 var ikke på rådsmødedagsordenen, og at dagsordenepunktet om den fulde anvendelse af Schengenreglerne i Bulgarien og Rumænien var taget af dagsordenen for rådsmødet. Udvalget var velkomment til at spørge til de sager, som ministeren ikke nævnte.

1. Formandskabets nonpaper "Taking action to better manage migratory flows"

- *Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3336 – bilag 1 (samlenotat side 4)

Justitsministeren: På rådsmødet skal vi også drøfte et forslag fra det italienske formandskab om en strategisk tilgang til håndtering af migrationsstrømmene mod EU. Med udgangspunkt i Middelhavstaskforcens anbefalinger har formandskabet identificeret tre fokusområder, hvor der bør sættes ind straks. Det drejer sig om øget samarbejde med tredjelande, styrkelse af Frontex i Middelhavet og opretholdelse af det fælles europæiske asylsystem.

Regeringen er enig med formandskabet i, at et styrket samarbejde med oprindelses- og transitlandene er helt afgørende, hvis vi skal finde en effektiv og varig løsning på migrationsstrømmene til EU. Sammen med myndighederne i disse tredjelande må vi således gøre alt for at bekæmpe de netværk af menneskesmuglere, som på den mest kyniske vis sætter tusindvis af menneskeliv på spil ved at sende migranter af sted i faldefærdige og overfyldte både. Samtidig skal vi fokusere på at stabilisere oprindelses- og transitlandene, så migranterne ikke føler sig nødsaget til at søge mod EU og derved bringer sig selv i disse livsfarlige situationer.

Regeringen bakker også fuldt ud op om den styrkelse af Frontex' koordinerende rolle i det centrale Middelhav. Det lægges der op til bl.a. med etableringen af en ny Frontex-koordineret operation i farvandet omkring det sydlige Italien. Den nye operation, Triton, skal på sigt træde i stedet for den nuværende italiensklede operation, Mare Nostrum. Det betyder, at vi fremover vil have en meget mere kystnær bevogtning på den italienske kyst, og Triton skal primært have fokus på grænseovervågning. Efter Lampedusa og med Mare Nostrum-operationen begyndte man at søge længere ud i Middelhavet for at hjælpe og samle folk op, men konsekvensen har været, at folk bliver sendt af sted i mere og mere skrøbelige og ustabile fartøjer med en forventning om at blive samlet op. Derfor er det samlede dødstal meget stort. Det er selvfølgelig den situation, vi prøver at finde løsninger på ved også at ændre den måde, vi patruljerer i Middelhavet på, så folk ikke bliver sendt af sted i fartøjer, der slet ikke kan holde.

Endelig er regeringen tilfreds med, at det italienske formandskab betoner vigtigheden af, at alle medlemsstaterne anvender det fælles europæiske asylsystem på en korrekt og fuldstændig måde. Det tror jeg godt man kan stille spørgsmål til i dag. I den forbindelse er optagelse af fingeraftryk helt afgørende. Jeg vil derfor over for mine europæiske kollegaer understrege vigtigheden af, at alle medlemsstater lever op til deres forpligtelse til at sikre, at alle migranter registreres med fingeraftryk straks efter ankomsten til Europa. Det er den danske regerings holdning – og det vil jeg også tage ordet og sige – at det om nødvendigt må ske ved at frihedsberøve migranterne, indtil man kan optage deres fingeraftryk. Situationen med en ydre grænse til Europa, som ikke fungerer, er jo fuldstændig uacceptabel.

Formanden fortalte, at en delegation fra udvalget havde været på Sicilien den foregående uge. I forlængelse heraf roste formanden ministerens kontante linje, med hensyn til at alle lande skal overholde de aftalte regler. Det havde været en stærk oplevelse at se de usikre både, flygtningene tager af sted i. De italienske myndigheder havde fortalt om massiv tilstrømning af flygtninge, men også at der ikke bliver taget fingeraftryk af alle, der kommer i land. Myndighederne hævdede, at når flygtningene gemmer hænderne nede bag benene, kan de ikke gøre vold på dem for at få taget fingeraftryk. Den praksis, hvor myndighederne tilsyneladende ser igennem fingre med reglerne, harmonerer ikke med, at formandskabet samtidig lægger vægt på, at EU-landene ved EU's ydre grænse skal sikre den fulde overholdelse. Det var formanden glad for at ministeren ville tage fat på, og hun håbede på et åbent og konstruktivt forløb.

Lisbeth Bech Poulsen sagde, at alle var enige i, at reglerne skal overholdes, men påpegede, at der var massive problemer med presset på EU's sydlige yderområder og med Dublinforordningen. Dem bad hun ministeren sætte lidt flere ord på. Medlemmer af udvalget havde tidligere besøgt de lejre i Grækenland, som der var grund til at kritisere. Danmark er blandt de lande, der har givet flest penge til dette arbejde, og Socialistisk Folkeparti vurderer ikke, at det kan ordnes bare ved at give lidt mere. Der er ekstremt stor forskel på, hvor mange flygtninge de forskellige EU-lande modtager, og Socialistisk Folkeparti mener, man bliver nødt til at tage en grundlæggende diskussion om, hvordan man

fordeler flygtninge mere solidarisk i Europa. Det betyder ikke nødvendigvis, at Danmark skal tage flere. Så vidt hun vidste, ligger Danmark nogenlunde i midten, men der er lande, der ikke løfter deres del af ansvaret. Derfor er der brug for at diskutere en slags fordelingsnøgle for en mere solidarisk fordeling af flygtninge i EU. Verden bliver kun mere ustabil, og presset på grænserne øges. Fandt ministeren Dublinforordningen tilstrækkelig, hvis bare den bliver overholdt, eller burde man se på de udfordringer, den giver, og arbejde for at få den lavet om?

Jakob Ellemann-Jensen var helt enig i formandens kommentarer og ministerens linje – ja tak til en styrkelse af Frontex og til dansk bidrag hertil. At man sidder et godt stykke fra Lampedusa, var ingen undskyldning, selvfølgelig skal Danmark også styrke indsatsen her.

Justitsministeren delte formandens bekymring over, at den fælles asylpolitik ser ud til, at være brudt mere eller mindre sammen, og at de ydre grænser stort set ingen værdi har, fordi man kan krydse dem uden at blive mødt med et krav om at lade sig registrere. Det var fuldstændig uholdbart ud fra mange forskellige hensyn, også fordi man så ikke ved, hvem der krydser grænserne. Hun havde haft gode samtaler med ministerkolleger, der delte synspunktet, og i forbindelse med rådsmødet havde hun udsendt en besked og bedt om et personligt møde med den italienske minister, så hun kunne understrege, at situationen er uacceptabel.

Der arbejdes også på at hjælpe de italienske myndigheder med opgaven. Som nogle af udvalgets medlemmer havde nævnt, kan man ikke bare skubbe aben fra sig og overlade arbejdet til andre. Man er fælles om det, og Danmark vil gerne hjælpe til, både i Frontex, hvor man har hjulpet mere i år end tidligere, men også med at styrke italienernes muligheder for at løse opgaven. Man kortlægger de ruter, som flygtningestrømmene kommer ad, for at få en strategisk tilgang til at samarbejde med gennemgangslandene og imødegå menneskesmugling.

Ministeren svarede Lisbeth Bech Poulsen, at man skulle passe på ikke at have for snæver en solidaritetsopfattelse, og at Danmark som hovedbidragsyder i nærområderne ikke behøver at skamme sig over sin indsats. Ministerens opfattelse var, også efter at have besøgt nærområderne, at hvis man skal have folk til at tro på, at de kan have en fremtid uden for Europa, skal nærområdeindsatsen fungere. Man kan hjælpe mange, mange flere, hvis man sørger for, at flygtningene kan være trygge der. Antallet af asylansøgere pr. capita i Danmark var heller ikke noget at skamme sig over. Tværtimod kunne man undre sig over, at de kan komme igennem så mange europæiske lande, inden de når til Danmark.

Formanden spurgte, om ministeren forventede at få noget konkret ud af rådsmødet og især det bilaterale møde med den italienske kollega, eller om det italienske system ville være beskyttet af det italienske formandskab. Kontrasten mellem formandskabets udmelding og de italienske myndigheders praksis var voldsom, og man måtte vel gå skarpere til værks. Ministerens fokus på nærområdeindsatsen lød smukt og rigtigt, men det forudsæt-

ter partnere, man kan lave aftaler med, og selv om der er gode samarbejder med nogle af de nordafrikanske lande, er det ikke muligt alle steder. Det var måske lidt meget at forvente, at man kan stoppe flygtningestrømmen ved at indgå aftaler i nærområderne. Der var behov for handling, når så mange mennesker strømmer til Europa uden at blive registrerede og rimelig frit kan vælge, hvor de vil søge asyl.

Lisbeth Bech Poulsen havde ikke sagt noget om, at Danmark skal skamme sig over sin flygtningeindsats, som ministeren insinuerede. Hun havde spurgt, om man ikke på længere sigt skal diskutere, hvorvidt man kan fordele flygtninge mere solidarisk i EU. Danmark lå som sagt cirka gennemsnitligt her, og det havde ikke med Danmark specifikt at gøre, men derimod med den ekstreme skævvridning i EU. Alle er enige om, at Italien og de andre grænselande skal overholde de eksisterende aftaler, men man må se i øjnene, at det ikke fungerer i øjeblikket. Situationen fordrer en debat om, hvad man gør, hvis det nuværende antal flygtninge fortsætter eller øges. Lisbeth Bech Poulsen anerkendte Danmarks store indsats i nærområderne, men Syriens nabolande huser 1,5 million syriere, og nogle steder er i den grad overbebyrdede. Skulle man ikke derfor diskutere en mere ligelig fordeling af flygtninge i Europa – og ikke specifikt i Danmark?

Ministeren svarede formanden, at hun havde bedt om at få et møde i stand med den italienske minister, og at debatten allerede var ret højtflyvende på rådsmøderne, fordi landene ikke deles ligeligt om belastningen. Hun kunne fortælle, at man har lavet aftaler med Egypten og Tunesien, men ikke med Libyen, som mange flygtninge rejser fra, da det ikke er et særligt stabilt land. Det er nok heller ikke muligt.

Ministeren syntes, hun havde svaret rimelig tydeligt på Lisbeth Bech Poulsen spørgsmål: Solidaritet skal ikke ses så snævert, og Danmark løfter en rigtig stor del af opgaven, bl.a. ved at modtage flere flygtninge end gennemsnittet. Det er tydeligt, når man ser på, hvor mange der er kommet over sommeren. Man har som bekendt ikke tidligere været forpligtet til at give asyl til mennesker, der kommer fra borgerkrigs-lignende tilstande, før Menneskerettighedsdomstolen med Sufi Elmi-dommen i 2011, der handlede om Somalia, sidestillede borgerkrigs-lignende tilstande med individuel og personlig forfølgelse. Derfor havde ministeren annonceret et forslag til en udvidelse af asyllovgivningen, der kan give en mere midlertidig beskyttelse, end hvis man er individuelt og personligt forfulgt. Selvfølgelig skal man tage sig af flygtninge, der ikke kan vende hjem, men man skal også se på, hvornår de kan komme hjem. Der er forskel på, om mennesker er personligt forfulgt, eller om de er fordrevet på grund af ufred. Sådant en situation kan jo heldigvis forandre sig. På et tidspunkt gav man stort set alle fra visse somaliske områder asyl. Situationen i områderne er nu blevet bedre, men fordi man har givet asyl efter en paragraf beregnet til individuelt og personligt forfulgte, kan man ikke sende folk tilbage. Derfor vil man lave en ny paragraf om midlertidigt asyl, der følger op på den forandrede retstilstand efter Sufi Elmi-dommen.

Ministeren havde selv besøgt den store Zata'arilejr i Jordan på grænsen til Syrien, som Danmark har stået for at bygge op, få asfalteret vejene, sørge for infrastruktur osv. Man lever ikke i sus og dus der, men man oplever alligevel en eller anden form for normalitet i

alt det unormale. Der er telte, infrastruktur og lidt skolebygninger, man kan bestille en pizza, man kan cykle rundt, der var ingen udpræget grad af kriminalitet – det oplyste lejrchefen, at man havde fået styr på. Man kan være der, indtil der bliver stabilt i hjemlandene. Hvis man skal forhindre, at folk sætter livet på spil, skal man fokusere på mulighederne i nærområderne og støtte op med stabiliseringsinitiativer i nabolandene, så de kan kapere de ekstreme mængder af flygtninge. Når man taler om solidaritet, har Danmark ikke noget at skamme sig over, gentog hun.

Lisbeth Bech Poulsen mente, at ministeren havde hørt galt: Hun talte ikke om Danmarks flygtningeindsats, men om solidaritet på EU-plan. Hun anerkendte, at Danmarks indsats ligger cirka på gennemsnittet, når det kommer til at modtage flygtninge, og utrolig højt, hvad den økonomiske bistand angår. Hun spurgte om, hvorvidt man i EU skal have en mere solidarisk ordening end den nuværende skæve fordeling af flygtninge. Det er vigtigt at hjælpe i nærområderne, men man var nødt til at forholde sig til de flygtninge, der kommer til Europa. Lisbeth Bech Poulsen havde spurgt, om man ville diskutere, om Dublinforordningen på et tidspunkt skulle ændres eller erstattes, om hvordan man får de lande, der ikke tager så mange flygtninge, til at aflaste de lande, såsom Tyskland og Sverige, der tager utrolig mange.

Formanden var kommet i tvivl, om ministerens linje på migrationsområdet egentlig var så klar. Hun gentog sit spørgsmål om, hvad ministeren ville sige til sin italienske kollega, og hvad hun forventede sig af rådsmødet. Ville ministeren kræve, at de italienske myndigheder lever op til reglerne? Ville hun opfordre Kommissionen til at indlede en sag mod Italien? Hvordan kommer der handling ud af møderne?

Justitsministeren mente, hun havde gjort det meget klart, at den italienske håndtering af migrationen og den ydre grænse var uacceptabel. Man kan de facto rejse ind i EU og blot sige, at man er syrer, og derfra rejse frit og ukontrolleret videre ind i EU. Som hun havde sagt i sin forelæggelse må de italienske myndigheder om nødvendigt frihedsberøve folk for at kunne tage deres fingeraftryk, og det ville hun også sige til den italienske minister. Det er nødvendigt, at de påtager sig det ansvar.

Ministeren svarede Lisbeth Bech Poulsen, at det ikke handlede om indenrigspolitik, men Danmark havde heldigvis et retsforbehold på området, og derfor var det også relevant at afdække lovgivningen i Danmark. Danmark lå ikke omkring gennemsnittet for modtagelse af flygtninge; siden sommeren havde billedet ændret sig, så tilstrømningen i f.eks. Sverige falder, mens den stiger i Danmark. Og pr. capita lå Danmark langt over gennemsnittet. Det var lidt bemærkelsesværdigt, at nord generelt tager langt flere flygtninge end syd, når der ikke er nogen direkte indrejseruter til det nordlige Europa. Man skulle støtte i nærområderne og Frontex, men tvangsfordeling af flygtninge ville hun ikke støtte.

2. Opfølgning på Middelhavstaskforcens anbefalinger

- *Orientering og udveksling af synspunkter*

KOM (2013) 0869

Rådsmøde 3336 – bilag 1 (sammenotat side 8)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (13) – bilag 188 (side 297, behandlet i EUU 29/11-13)

Justitsministeren: Vi har i den senere tid set mange tragiske ulykker i Middelhavet, hvor mennesker er omkommet, fordi de er sejlet af sted i små, usikre og overfyldte fartøjer i forsøget på at nå Europa. Som opfølgning på ulykken ved Lampedusa i oktober sidste år, hvor en båd med flere hundrede migranter ombord sank, nedsatte Kommissionen en taskforce, som nu er kommet med en række anbefalinger til, hvordan sådanne tragiske ulykker fremover kan forebygges. Det er nu 1 år siden, Middelhavstaskforcen blev nedsat, og mange af de foreslåede tiltag er blevet iværksat. Men det er stadig højaktuelt, måske mere end nogensinde før, at have fokus på emnet, og at Rådet bevarer fokus på taskforcens anbefalinger og drøfter, hvordan de bør prioriteres. Jeg ser derfor frem til, at Kommissionen på det kommende rådsmøde vil orientere om status over gennemførelsen af Middelhavstaskforcens anbefalinger.

3. Revideret græsk handlingsplan om asyl- og migrationshåndtering

- *Status*

Rådsmøde 3336 – bilag 1 (sammenotat side 14)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (12) – bilag 443 (side 1315, senest behandlet i EUU 31/5-13)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

4. Opfølgning på gennemførelsen af EU's prioriteter for bekæmpelse af grov og organiseret kriminalitet

- *Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3336 – bilag 1 (sammenotat side 19)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

5. Udenlandske krigere og hjemvendte: Opfølgning på Det Europæiske Råds konklusioner af 30. august 2014

- *Orienterende debat*

Rådsmøde 3336 – bilag 1 (samlenotat side 22)

Justitsministeren: Jeg vil nu vende mig mod dagsordenspunkt 5 om opfølgning på Det Europæiske Råds konklusioner om udenlandske krigere. Som udvalgets medlemmer formentlig er klar over, har udfordringerne med de udenlandske krigere længe været et højt prioriteret emne i EU-samarbejdet. Senest har Det Europæiske Råd vedtaget en række konklusioner om emnet. Konklusionerne handler bl.a. om at fremskynde implementeringen af en række værktøjer, som kan hjælpe medlemsstaterne med at håndtere udfordringerne på området. Det drejer sig bl.a. om at forebygge radikaliserings og ekstremisme, udveksle oplysninger – også med tredjelande – opdage og forhindre mistænkelige rejser og efterforske og retsforfølge udenlandske krigere. Konklusionerne indeholder også en opfordring til Rådet og Parlamentet om at fremlægge et forslag til et europæisk PNR-system inden årets udgang.

På rådsmødet vil der være en drøftelse af, hvordan vi skal arbejde videre med Det Europæiske Råds konklusioner. Det italienske formandskab har for nylig udsendt et diskussionspapir, som vil danne baggrund for drøftelserne. Diskussionspapiret blev udsendt så sent, at det ikke er omtalt i det samlenotat, som blev sendt til udvalget forud for dette møde. Derfor vil jeg nu kort gennemgå hovedtrækkene i diskussionspapiret.

Med diskussionspapiret lægger formandskabet op til at drøfte behovet for et europæisk PNR-system og styrkelse af grænsekontrollen ved EU's ydre grænser. Papiret indeholder også en række anbefalinger, som medlemsstaterne opfordres til at tilslutte sig. Forslaget om et europæisk PNR-system er omfattet af det danske retsforbehold, og en eventuel vedtagelse af forslaget vil derfor ikke være retligt bindende for Danmark. Af samme grund er vores muligheder for fra dansk side at fremme sagen naturligvis også begrænsede. Drøftelserne om at styrke grænsekontrollen ved EU's ydre grænser vil bl.a. handle om, hvorvidt de eksisterende muligheder for kontrol er tilstrækkelige i forhold til at opdage udenlandske krigere. I den forbindelse vil det blive drøftet, om der er behov for at ændre Schengengrænsekodekset, så det bliver muligt at foretage systematisk grænsekontrol af EU-borgere ved EU's ydre grænser.

Fra dansk side er vi generelt positive over for forslaget om at se nærmere på behovet for at styrke grænsekontrollen ved EU's ydre grænser. Og vi vil deltage aktivt i det videre arbejde med at finde de rigtige tekniske og ressourcemæssige løsninger. Jeg kan tilføje, at vi også har drøftet dette emne i kredsen af såkaldt ligesindede lande, hvor jeg løbende deltager. Den gruppe af lande, der har de her problemer tættere inde på livet end andre, har mødtes flere gange for at diskutere, hvordan vi i fællesskab kan finde frem til nogle værktøjer, som kan imødegå problemet. Der er blandt disse lande enighed om, at vi bør styrke grænsekontrollen for at lave et endnu mere finmasket net for udenlandske krigere.

Som jeg var inde på, indeholder diskussionspapiret også en række anbefalinger, som medlemsstaterne opfordres til at tilslutte sig. Hovedparten af anbefalingerne retter sig til EU's institutioner, herunder Europol, Eurojust, Frontex og antiterrorkoordinatoren. Dog retter visse anbefalinger sig mod medlemsstaterne. Det drejer sig bl.a. om, at medlemsstaterne skal arbejde videre med de konklusioner, som blev vedtaget i kredsen af såkaldt ligesindede lande den 7. juli 2014, hvor jeg også deltog. Det nærmere indhold af disse konklusioner er indtil videre klassificeret, men jeg kan dog oplyse, at de bl.a. indeholder forslag om at forbedre brugen af Schengen Information System i relation til udenlandske krigere. Vi er fra dansk side generelt positivt indstillet over for EU's tiltag på området, og vi er derfor indstillet på at tilslutte os vedtagelsen af anbefalingerne.

Samlet set er vi fra dansk side positivt indstillet over for Det Europæiske Råds konklusioner om udenlandske krigere. Vi vil derfor tage aktivt del i det videre arbejde med at gennemføre konklusionerne.

Jakob Ellemann-Jensen sagde, at udenlandske krigere var endnu et område, hvor han var enig med ministeren i, at retsforbeholdet skulle afskaffes. Der havde været en debat om emnet i Folketingssalen og i forskellige udvalg om udsendelse af danske F-16-fly til kampen mod ISIL og danske statsborgeres lyst til at bekæmpe vores forsvar. Det hjælper ikke ligefrem, at man i dette regi står uden for det europæiske samarbejde for at dæmme op om det.

Justitsministeren svarede, at hun var glad for samarbejdet med de ligesindede lande, som kom op at stå efter den meget tragiske katastrofe, hvor en udenlandsk kriger fra Frankrig dræbte nogle folk på det jødiske museum i Belgien. Herefter har ministrene fra en række lande mødtes nogle gange. Det, man skal præsentere, var stadig klassificeret, men det handlede om at erkende, at en udenlandsk kriger fra Danmark også kan være til fare i andre lande. Man må samarbejde mere og bedre inden for de regler, man har, og oplyse hinanden om, hvad der foregår. Det var en dagsorden, man var meget optaget af, og som der ville komme mere frem om.

Udg. 6. Den fulde anvendelse af Schengenreglerne i Bulgarien og Rumænien

- *Status og mulig vedtagelse*

KOM (2014) 0036, KOM (2014) 0037

Rådsmøde 3336 – bilag 1 (samlenotat side 25)

EUU alm. del (10) – bilag 416 (åbent brev til regeringen fra danske MEP'er vedr. Rumæniens og Bulgariens tiltrædelse af Schengensamarbejdet)

EUU alm. del (10) – bilag 421 (henvendelse af 20/5-11 fra det rumænske parlament vedr. deltagelse i Schengen)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (12) – bilag 274 (side 816, behandlet i EEU 22/2-13)

EUU alm. del (11) – bilag 8 (FO, beslutningsreferat fra møde i Statsministeriet 19/9-11, hvor punktet blev forelagt til forhandlingsoplæg)

Punktet var udgået.

7. Forslag til Rådets forordning om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed (EPPO)*

- *Status og orienterende debat*

KOM (2013) 0534

Rådsmøde 3336 – bilag 1 (samlenotat side 34)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt, men besvarede spørgsmål fra udvalget.

Jakob Ellemann-Jensen spurgte, om regeringen havde en holdning til, at Kommissionen tilsyneladende ignorerer det gule kort, den har fået på dette område. Spiller retsforbeholdet ind her?

Lars Barfoed mente, at Kommissionen burde tage det alvorligt, når så mange parlamenter har givet gult kort. Der var for ham at se intet, der tydede på europæisk merværdi ved en europæisk anklagemyndighed vedrørende unionens finansielle interesser. Man kunne frygte, at det ville brede sig til andre områder, og det var derfor vigtigt, at Rådet får sat en stopper for det. Den nye Kommissions tilgang til nærhedsprincippet, hvor man nu har en næstformand i Kommissionen, der skal fokusere på nærhedsprincippet og relationen til de nationale parlamenter, burde få Kommissionen til at erkende, at man ikke skal arbejde videre med sagen. Hvis ikke det bliver gjort klart i starten af en proces, er det næsten umuligt at stoppe. Derfor ville det være rigtigt af ministeren og hendes kolleger i Rådet at gøre det klart for Kommissionen, at man ikke vil være med til det.

Justitsministeren svarede, at Danmark ikke er omfattet af den europæiske anklagemyndighed, men at Kommissionen har fastholdt forslaget. Nu forhandler man om det i Rådet. Man vil bl.a. inddrage medlemsstaternes anklagemyndigheder i EU-anklagemyndigheden, og man vil også der tage højde for det gule kort. Kommissionen har tilkendegivet, at den vil tage højde for de nationale parlamenters holdninger. Nu forhandles der i Rådet om ændringer af Kommissionens oprindelige forslag om den europæiske anklagemyndighed, som nu er organiseret med en kollegial struktur, hvor alle deltagende medlemsstater er repræsenteret i kollegiet. En anden væsentlig ændring er, at den europæiske anklagemyndighed ikke har enekompetence til at efterforske og retsforfølge strafbare handlinger, der skader unionens finansielle interesser, men at bl.a. mindre sager kan behandles af de nationale anklagemyndigheder.

Jakob Ellemann-Jensen spurgte, om ministeren mente, at den hellige gral var velforvaret. Han forstod, at forslaget var i proces, men havde Kommissionen ikke ignoreret det gule kort ganske eftertrykkeligt? Hvad var regeringens holdning til Kommissionens håndtering af det gule kort? Det kunne udhule anvendelseskriterierne.

Justitsministeren svarede, at situationen selvfølgelig skal tages alvorligt. Kommissionen har ret til at fastholde sin mening, men det var vigtigt at lægge vægt på disse indvendinger i de videre forhandlinger.

Jakob Ellemann-Jensen gentog sit spørgsmål om, hvorvidt regeringen havde en holdning til måden, det er håndteret på indtil videre?

Justitsministeren læste den tekst op, som Lars Barfoed og Jakob Ellemann-Jensen efterlyste: "Som bekendt har 14 parlamenter eller kamre i 11 medlemsstater givet Kommissionen et gult kort på forslaget, idet de ikke mener, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Kommissionen har på den baggrund den 27. november 2013 meddelt, at forslaget er blevet genovervejet, og at Kommissionen vil fastholde forslaget. Men Kommissionen har også tilkendegivet, at der i lovgivningsprocessen vil blive taget hensyn til de nationale parlamenters begrundede udtalelser, og Kommissionen har overordnet set bl.a. henvist til, at nationale straffesager om svig med EU-midler generelt ikke er effektive, idet de varer for længe, ligesom mange sager er blevet afvist inden retssagen. Kommissionen anfører også, at en europæisk anklagemyndighed vil tilføre bekæmpelsen af svig til skade for unionen en væsentlig merværdi, idet den forhindrer såkaldt forumshopping, hvor man søger derhen, hvor der er mindst risiko for at blive retsforfulgt." Regeringens holdning til det gule kort var som sagt, at det skulle tages alvorligt og indgå i overvejelserne om en ny EU-anklagemyndighed.

Formanden spurgte, om det betød, at regeringen var uenig i Kommissionens håndtering af det gule kort – at den bare kører videre.

Lars Barfoed sagde, at erfaringen viser, at hvis ikke Kommissionen meget klart og tydeligt får at vide, at det er et no go, kører den bare videre. Nu kører de videre på trods af et gult kort, og derfor mente han, der var behov for en meget klar tilkendegivelse fra Rådet om, at det er i strid med nærhedsprincippet og ikke fører til nogen merværdi. Danmarks position er svag på grund af retsforbeholdet, men hvis ikke den nye Kommission kunne indtage en ny position her, så klingede Kommissionens nye fokusering på nærhedsprincippet lidt hult. Derfor måtte regeringen sige, at forslaget skulle af bordet.

Justitsministeren svarede, at det ikke lader sig gøre at bede nogen tage noget af bordet, når Danmark er forbeholdsramt. Sådan er det, når man ikke er en aktiv medspiller. Regeringen er ikke enig i, at anklagemyndigheden er i modstrid med nærhedsprincippet, om end den er enig i, at man skal tage bekymringerne alvorligt.

Lars Barfoed spurgte, om regeringen syntes, at den europæiske anklagemyndighed var en god idé.

Justitsministeren svarede, at regeringen nærer en generel skepsis, fordi det danske system med politi og anklagemyndighed, der gennemfører efterforskning er indrettet anderledes end i mange andre lande, og det vil man gerne opretholde, fordi det giver nogle synergieffekter. Regeringen ønsker ikke en europæisk anklagemyndighed, der kan efterforske og retsforfølge i de enkelte medlemsstater.

Formanden spurgte, om det skulle forstås sådan, at regeringen ikke ønsker en fælles europæisk anklagemyndighed, men stadig ikke mener, den er i strid med nærhedsprincippet.

Justitsministeren bekræftede dette.

8. Europa-Parlamentets og Rådets forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (generel forordning om databeskyttelse)

- *Delvis generel indstilling*

KOM (2012) 0011

Rådsmøde 3336 – bilag 1 (samlenotat side 64)

KOM (2012) 0011 – bilag 11 (henvendelse fra

Forbrugerrådet Tænk m.fl. vedr. EU's
persondataforordning)

KOM (2012) 0011 – bilag 10 (henvendelse fra DI og DI
ITEK vedr. persondataforordningen)

KOM (2012) 0011 – bilag 9 (henvendelse af 22/11-13 fra
Forbrugerrådet)

KOM (2012) 0011 – bilag 8 (henvendelse af 29/4-13 fra
KL)

KOM (2012) 0011 – bilag 7 (henvendelse af 14/3-13 fra
Forbrugerrådet og DI)

KOM (2012) 0011 – bilag 6 (henvendelse af 14/3-13 fra
Dansk Arbejdsgiverforening)

KOM (2012) 0011 – bilag 5 (henvendelse af 21/11-12 fra
KL vedr. KL generelle holdning til forordningen)

KOM (2012) 0011 – bilag 1 (henvendelse fra FEDMA
(Den Europæiske forening for direkte og interaktiv
markedsføring) vedr. Kommissionsforslaget)

KOM (2012) 0011 – svar på spørgsmål 1

KOM (2012) 0011 – svar på spørgsmål 2

KOM (2012) 0011 – svar på spørgsmål 3

EU-note (11) – E 28 (note af 19/3-12 om nye regler for
databeskyttelse i EU)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (13) – bilag 513 (side 1023, senest
behandlet i EUU 28/5-14)

EUU alm. del (13) – bilag 188 (side 305 FO,
forhandlingsoplæg forelagt 29/11-13)

Justitsministeren: Forslaget til en generel persondataforordning er en vigtig sag, som har været forelagt her i udvalget ret ofte, og som udvalget derfor kender ganske godt. Efter at der blev opnået enighed om teksten i forslagetets kapitel 5 i juni måned, har man i forhandlingerne fokuseret på forslagetets kapitel 4, som handler om den dataansvarlige og databehandleren og deres respektive forpligtelser.

Det er hensigten, at der skal opnås enighed om kapitel 4 på rådsmødet. Dette er dog med følgende forbehold:

- Enigheden om kapitel 4 foregriber ikke udestående horisontale spørgsmål, såsom valget af retsakt og antallet af delegerede retsakter,
- enigheden udelukker ikke, at man på et senere tidspunkt vender tilbage til de relevante bestemmelser, såfremt der skulle vise sig at være behov for dette,
- og en eventuel enighed bemyndiger ikke formandskabet til at indlede trilogforhandlinger med EU-Parlamentet og Kommissionen.

Det er de samme forbehold, som blev taget i forbindelse med enigheden om kapitel 5 i juni måned.

Kapitel 4 er et centralt kapitel i forordningen. Det vedrører den dataansvarlige og databehandleren og deres respektive forpligtelser og indeholder derudover bl.a. bestemmelser om datasikkerhed. Kapitlet bygger helt overordnet på en såkaldt risikobaseret tilgang. Det betyder, at risikoen ved en given behandling af personoplysninger er bestemmende for, hvilke sikkerhedsforanstaltninger der skal iværksættes af den dataansvarlige eller databehandleren. Jo højere risiko for den registreredes rettigheder, jo højere krav til sikkerheden og dermed til den dataansvarlige og databehandleren. Det gælder eksempelvis i relation til artikel 34, der vedrører spørgsmålet om pligt til at konsultere med tilsynsmyndighederne i forbindelse med visse behandlinger af persondata. Pligten til at konsultere er således afgrænset til tilfælde, hvor en risikovurdering af behandlingen indikerer, at behandlingen indebærer en høj grad af risiko for de registreredes rettigheder. Det er således den gennemgående struktur i kapitlet – jo højere grad af risiko en behandling indebærer for de registrerede, jo højere krav stilles der til den ansvarlige for behandlingen af dataene.

Jeg er opmærksom på, at når man lægger op til, at graden af risiko skal være afgørende for, hvilke regler der finder anvendelse, vil retstilstanden umiddelbart forekomme mere kompliceret, end hvis de samme regler fandt anvendelse i alle tilfælde. Men det er jo sådan, at vi er nødt til at forhandle os frem, og det er samtidig klart, at vi fra regeringens side vil gøre vores til at oplyse og vejlede om reglerne, når de til sin tid måtte træde i kraft. Som jeg vil vende tilbage til, er jeg af den opfattelse, at vi samlet set kan være tilfredse med den balance, der er fundet i kapitel 4.

Den risikobaserede tilgang er bl.a. fastslået i forslagets artikel 22. Det fremgår heraf, at den dataansvarlige bl.a. under hensyntagen til behandlingens karakter og graden af risiko for den registreredes rettigheder, skal gennemføre passende foranstaltninger og kunne demonstrere, at behandlingen er i overensstemmelse med forordningen. Endvidere fastsættes i artikel 23 som noget nyt et krav om såkaldt indbygget databeskyttelse. Det indebærer, at dataansvarlige skal indbygge databeskyttelse i deres behandlingssystemer. Den dataansvarlige skal også gennem systemernes indstillinger sikre, at det alene er nødvendige personoplysninger, som bliver behandlet. Artikel 23 indebærer således, at der på sigt vil være flere databehandlingssystemer, som helt automatisk som udgangs-

punkt vil sikre en tilstrækkelig databeskyttelse, fordi databeskyttelsen er indbygget. Også på dette punkt skal der tages hensyn til risikoen forbundet med behandlingen af data på det enkelte område.

Artikel 28 indeholder en nyskabelse i forhold til gældende ret. Denne bestemmelse indebærer, at den dataansvarlige skal opbevare optegnelser over alle kategorier af behandlinger af personoplysninger, som foregår under den pågældendes ansvar. Disse optegnelser skal bl.a. indeholde oplysning om navn og kontaktoplysninger for den dataansvarlige og formålet med behandlingen. Bestemmelsen indeholder også et opbevaringskrav for databehandlere, som er mindre omfattende end pligten for den dataansvarlige. Artikel 28 var en af de bestemmelser, som vi fra regeringens side var mest skeptiske over for i Kommissionens oprindelige forslag. Grunden var, at bestemmelsen efter vores opfattelse ville medføre en væsentlig administrativ byrde for alle dataansvarlige og databehandlere, uden at vi umiddelbart kunne få øje på tilstrækkelige fordele for de registrerede. Der er imidlertid i forhandlingerne fundet en bedre balance mellem den byrde, der bliver pålagt den dataansvarlige og databehandleren, og den fordel, som opnås for både den registrerede og for de myndigheder, som skal føre tilsyn med, at forordningens bestemmelser bliver fulgt. Og det er også her en balance, der baserer sig på graden af risiko forbundet med behandlingen.

Artikel 30 indeholder de helt grundlæggende regler om behandlingssikkerhed. Ifølge denne bestemmelse skal den dataansvarlige og databehandleren under hensyntagen til bl.a. den tilgængelige teknologi og risikoen for den registreredes rettigheder gennemføre tekniske og organisatoriske foranstaltninger for derved at sikre et sikkerhedsniveau, som er passende til at imødegå disse risici.

Som et nyt sikkerhedstiltag foreslås i artikel 31 et krav om, at den dataansvarlige uden unødigt forsinkelse, efter at den dataansvarlige er blevet bekendt et brud på persondatasikkerheden, skal anmelde bruddet til tilsynsmyndigheden. I tillæg hertil skal den dataansvarlige efter artikel 32 uden unødigt forsinkelse i visse tilfælde underrette den registrerede om bruddet. Fra regeringens side var vi skeptiske i forhold til kravet om anmeldelse af brud til tilsynsmyndigheden, som det så ud i Kommissionens oprindelige forslag. Kommissionen havde lagt op til, at alle brud på persondatasikkerheden skulle anmeldes. En sådan generel forpligtelse ville efter regeringens opfattelse medføre en uforholdsmæssig byrde for både den dataansvarlige og databehandleren og tilsynsmyndigheden, uden at dette nødvendigvis kom den registrerede til gode. Regeringens holdning har således været, at den dataansvarliges ressourcer skulle anvendes til at stoppe eller afhjælpe brud på persondatasikkerheden, snarere end til at opfylde formelle krav om orientering af tilsynsmyndigheden inden for meget korte frister.

Også omkring disse bestemmelser er der nu, bl.a. ved udmøntningen af den risikobaserede tilgang, fundet en bedre balance. Det fremgår af bestemmelsen, at alvorlige brud på datasikkerheden skal anmeldes til tilsynsmyndigheden. Den dataansvarlige vil derfor nu i højere grad kunne koncentrere sig om at afhjælpe brud, som jo må anses for at være i

den registreredes interesse. Samtidig risikerer tilsynsmyndigheden ikke at blive oversvømmet med anmeldelse af mindre og uvæsentlige brud.

Som en ny forpligtelse for den dataansvarlige følger det endvidere af artikel 33, at den dataansvarlige i visse tilfælde skal udarbejde en analyse af konsekvenserne for beskyttelsen af personoplysninger ved en given behandling – en såkaldt konsekvensanalyse. Analysen skal udarbejdes, inden behandlingen iværksættes, hvis der må antages, at behandlingen vil medføre en høj risiko for dem, behandlingen vedrører. Såfremt en konsekvensanalyse viser, at en behandling af personoplysninger vil medføre en høj grad af risiko for den registrerede, som ikke kan afhjælpes af den dataansvarlige, følger det af artikel 34, at den dataansvarlige skal høre tilsynsmyndigheden, inden behandlingen iværksættes. Tilsynsmyndigheden vil i disse tilfælde bl.a. have mulighed for at forbyde en behandling. Derimod lægges der med forordningen ikke op til at fastholde den generelle anmeldelsespligt af behandlinger, som i dag følger af direktivet.

Artikel 35 til 37 vedrører den såkaldte databeskyttelsesansvarlige. Den dataansvarlige eller databehandleren kan udpege en databeskyttelsesansvarlig. Hvis en sådan udpeges, skal den databeskyttelsesansvarlige inddrages i alle spørgsmål vedrørende beskyttelse af personoplysninger. Den databeskyttelsesansvarlige skal bl.a. oplyse og rådgive den dataansvarlige eller databehandleren om deres forpligtelser i henhold til forordningen og overvåge overholdelsen af forordningen. Kommissionens oprindelige forslag lagde op til, at virksomheder m.v. skulle være forpligtede til at udpege en databeskyttelsesansvarlig, som skulle sikres en meget god ansættelsesretlig beskyttelse. Dette rejste bl.a. spørgsmålet om den danske arbejdsretlige model. Ordningen er nu blevet frivillig, og det kan vi fra regeringens side støtte. Kapitel 4 indeholder endelig bestemmelser om adfærdskodekser og certificeringsordninger, som kan anvendes til at bidrage til en korrekt anvendelse af forordningen.

Da min forgænger i november sidste år indhentede mandat til forhandlingerne af forordningsforslaget her i udvalget, blev der bl.a. redegjort for, at regeringen i forhandlingerne bl.a. ville arbejde for, at beskyttelsen af de registrerede ikke sænkes, og at der ikke pålægges virksomheder og offentlige myndigheder for store byrder i forhold til nytteværdien for den registrerede. Regeringen ville bl.a. lægge vægt på, at omkostningerne skulle stå mål med nytteværdien. Som det fremgår af bl.a. det samlenotat, som I har modtaget, har vi fra regeringens side støttet arbejdet med at gennemføre en risikobaseret tilgang i forslaget. Denne tilgang har været med til at skabe en meget bedre balance mellem den dataansvarliges og databehandlerens forpligtelser på den ene side og den registreredes rettigheder og behandlingssikkerheden på den anden side.

Jeg mener, at vi i forhandlingerne har opnået et resultat, som vi kan være tilfredse med, og som ligger inden for det mandat, som regeringen har fået her i udvalget. Jeg vil derfor på rådsmødet støtte, at der opnås enighed om kapitel 4 med de forbehold, som jeg var inde på lige før.

Jakob Ellemann-Jensen spurgte, om regeringen var enig i, at databeskyttelsesforordningen i stedet skulle være et direktiv. Han bad om at få opdateret notatet om databeskyttelsesforordningen, så de seneste forhandlinger kommer med. Der verserede nogle rygter om en mere omfattende pakke, der også omfatter ophavsret. Kendte ministeren noget til det? Det ville nok ikke gøre forhandlingerne nemmere at smide den granat ind. Jakob Ellemann-Jensen havde også lovet at gøre opmærksom på, at artikel 83, der begrænser, hvem der kan indsamle data til brug for statistik, til offentlige myndigheder, var en udfordring i forbindelse med udarbejdelse af lønstatistikker, som bl.a. Dansk Arbejdsgiverforening var ked af. Stred det ikke mod den danske foreningstradition, og ville ministeren forsøge at gøre noget ved det? Hvis man retter sig efter den kommentar, der er kommet fra Europa-Parlamentet, kan man lave en model, hvor det ikke er afgørende, at det er offentlige myndigheder, der indsamler data.

Lars Barfoed bad ministeren bekræfte, at det alene var kapitel 4, der var på tapetet nu, og at man herefter ville arbejde sig igennem de øvrige kapitler rådsmøde for rådsmøde.

Justitsministeren svarede Jakob Ellemann-Jensen, at notatet om databeskyttelsesforordningen allerede var blevet opdateret. Hun bekræftede, at det alene var kapitel 4, der var på rådsmødet.

Jakob Ellemann-Jensen spurgte, hvad regeringen mente ville være den mest hensigtsmæssige retsakt for databeskyttelse. Han var klar over, at der endnu ikke var indhentet mandat.

Lisbeth Bech Poulsen bad ministeren kommentere høringsvarene fra Forbrugerrådet, som taler for en forordning og påpeger det kritisable i, at den offentlige sektor ikke er med – det giver et lavere beskyttelsesniveau end direktiv 9546. Havde regeringen planer om at imødekomme Parlamentets indvendinger?

Justitsministeren svarede Jakob Ellemann-Jensen, at regeringen var i dialog med organisationerne om mulighederne for at anvende data til statistik og helt opmærksom på problemstillingen. Hun svarede Lisbeth Bech Poulsen, at den offentlige sektor var medtaget. Ministeren svarede Jakob Ellemann-Jensen, at regeringen hele tiden har været mest stemt for et direktiv, men at man bliver nødt til at lytte til, hvad der foregår. Regeringen havde som bekendt endnu ikke indhentet mandat, for så vidt angår spørgsmålet om valget af retsakt, så det ville man få lejlighed til at drøfte grundigt i udvalget på et senere tidspunkt. Som hun havde nævnt, berører en evt. enighed om kapitel 4 ikke dette spørgsmål.

9. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under sagen i straffesager*

- *Orienterende debat*

KOM (2013) 0821

Rådsmøde 3336 – bilag 1 (samlenotat side 153)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

10. Forslag til forordning om fremme af den frie bevægelighed for borgere og virksomheder gennem en forenkling af accepten af visse offentlige dokumenter i Den Europæiske Union og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012

- *Orienterende debat*

KOM (2013) 0228

Rådsmøde 3336 – bilag 1 (samlenotat side 167)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

11. Forslag til Rådets afgørelse om godkendelse på Den Europæiske Unions vegne af Haagerkonventionen af 30. juni 2014 2005 om værnetingsaftaler

- *Vedtagelse*

KOM (2014) 0046

Rådsmøde 3336 – bilag 1 (samlenotat side 176)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

12. Dansk deltagelse i Rådets og Europa-Parlamentets forordning om et instrument for finansiel støtte til forvaltning af de ydre grænser og den fælles visumpolitik som en del af Fonden for Intern Sikkerhed

- *Uden for rådsmødedagsorden*

KOM (2011) 0750

KOM (2011) 0750 – bilag 2 (sammenfatning)

Justitsministeren: Jeg vil nu gerne benytte lejligheden til kort at orientere udvalget om dagsordenens punkt 12. Det drejer sig om dansk deltagelse i forordningen om et instrument for finansiel støtte til forvaltning af de ydre grænser og den fælles visumpolitik. Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet, men jeg nævner den i dag for at orientere udvalget om, at regeringen agter at meddele Rådet og Kommissionen, at Danmark vil gennemføre forordningen i dansk ret. Det finansielle instrument er en del af EU's nye fond for intern sikkerhed. Forordningen, som er vedtaget inden for rammerne af EU's flerårige finansielle program for retlige og indre anliggender for perioden 2014-2020, er omfattet af det danske retsforbehold. Forordningen udgør imidlertid en udbygning af Schengenreglerne. Det betyder, at Danmark kan tilslutte sig forordningen om det nye finansielle instrument på mellemstatsligt grundlag.

Det nye finansielle instrument udgør en videreførelse af EU's Grænsfond, som Danmark har deltaget i under det seneste flerårige finansielle program for perioden 2007-2013. Regeringen finder, at den finansielle støtte til forvaltningen af de ydre grænser og den fælles visumpolitik er et særdeles vigtigt bidrag til at sikre et højt sikkerhedsniveau i Schengenområdet og til at bekæmpe ulovlig indvandring. Det gælder ikke mindst ved EU's grænser i syd og øst. Regeringen vil på den baggrund meddele Kommissionen, at man vil gennemføre forordningen i dansk ret.

13. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

14. Siden sidst

Justitsministeren: Selv om Europol-forslaget ikke er på dagsordenen for rådsmødet denne gang, vil jeg alligevel kort orientere om status for forslaget. Som jeg orienterede jer om i forbindelse med min forelæggelse forud for rådsmødet i juni, havde formandskabet lagt op til en generel indstilling på rådsmødet. Og det lykkedes formandskabet at opnå en generel indstilling. Forhandlingerne af forslaget er derfor nu foreløbigt afsluttet i rådsregi. Det, der herefter udestår, er trilogforhandlingerne med Europa-Parlamentet og så naturligvis den endelige vedtagelse i både Parlamentet og Rådet. På grund af Europa-Parlamentsvalget har det italienske formandskab endnu ikke kunnet påbegynde trilogforhandlingerne med Parlamentet. Forhandlingerne om forslaget har derfor ligget stille siden rådsmødet i juni. Det italienske formandskab har dog oplyst, at man forventer at påbegynde trilogforhandlingerne med Parlamentet i slutningen af denne måned. Formandskabet vil efter det oplyste allerede i næste uge have et første møde med Parlamentet på teknisk niveau.

Det er stadig svært at sige noget mere præcist om, hvornår forhandlingerne vil blive afsluttet. Men det kan ikke udelukkes, at forhandlingerne kan blive afsluttet relativt hurtigt, og at forslaget kan vedtages i starten af 2015. Derefter vil der formentlig være en overgangsperiode, indtil det nye Europol er oppe at køre. Hvornår det nye Europol skal være oppe at køre, er fortsat uklart. Det er noget, som hverken medlemsstaterne eller Parlamentet har drøftet endnu.

Som vi alle sammen ved, er forordningsforslaget om Europol omfattet af retsforbeholdet. Det betyder, at Danmark står til at måtte forlade Europol-samarbejdet med den nye forordning. Danmark har meget stor gavn af at være en del af samarbejdet, derfor skal alle muligheder for dansk deltagelse i Europol selvfølgelig forfølges. En mulighed er omdannelse af forbeholdet ved en folkeafstemning, således at vi får en tilvalgsordning. Den anden mulighed er at indgå en parallelaftale.

Regeringen ønsker, at Danmark omdanner forbeholdet til en tilvalgsordning. Men – som jeg også har sagt tidligere – skal en folkeafstemning tages på det rigtige tidspunkt. En eventuel parallelaftale om Europol vil under alle omstændigheder først kunne indgås, når forhandlingerne om forordningen er afsluttet. Det er endnu ikke tilfældet, da trilogforhandlingerne med Europa-Parlamentet som nævnt stadig udestår. Vi er i dialog med Kommissionen om de tekniske aspekter af en eventuel parallelaftale. Der blev senest afholdt et møde med Kommissionen på embedsmandsniveau inden sommerferien. På mødet blev det aftalt at fastholde den tætte kontakt, og jeg forventer, at de tekniske drøftelser fortsætter i den kommende tid.

Formanden takkede for orienteringen om Europol, som fylder meget i udvalgets arbejde.

Lars Barfoed spurgte til tidsperspektiverne. Han forstod, at det måske ville blive vedtaget i det første halvår af 2015, og så vil der være en periode, frem til det træder i kræft. Det er

først da, at Danmark ikke længere er omfattet af samarbejdet. Ville ikrafttrædelsen ske inden for ½, 1 eller 2 år? De nuværende regeringspartier havde tidligere bebrejdet den tidligere regering, at den ikke satte retsforbeholdet til afstemning, og ville sandelig selv sørge for at gøre det i denne valgperiode. Nu ville ministeren se tiden an, men det går jo ikke at vente, til Danmark nærmer sig udtrædelsen af Europol.

Justitsministeren troede ikke, at nogen af de tilstedeværende var uenige i, at det ville være en katastrofe, hvis Danmark kom til at stå uden for det europæiske politisamarbejde. Derfor skal man finde en måde at være med på. Man ved ikke, hvor længe der vil gå, fordi det endelige arbejde i det nye Europa-Parlament og i Kommissionen endnu ikke er afsluttet. Regeringen holder tingene i kog og finder ud af, hvilke muligheder der er. Regeringen har også hele tiden tilkendegivet, at en folkeafstemning skal tages på det rigtige tidspunkt. Man undersøger mulighederne, men der var endnu ingen endelig udløbsdato på det nuværende Europol-samarbejde.

FO Punkt 2. Rådsmøde nr. 3335 (transport, telekommunikation og energi – transportdelen) den 8. oktober 2014

Justitsministeren forelagde punkt 1, og transportministeren forelagde punkt 2-6.

FO 1. Forslag til direktiv om fremme af grænseoverskridende udveksling af oplysninger om færdselslovsovertrædelser (CBE-direktivet)

- *Generel indstilling*

KOM (2014) 0476

Rådsmøde 3335 – bilag 1 (samlenotat side 2)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (10) – bilag 157 (side 380 FO, forhandlingsoplæg forelagt 26/11-11)

Justitsministeren: Denne sag skal behandles på rådsmødet for transport, telekommunikation og energi den 8. oktober 2014, hvor transportministeren deltager. Det drejer sig om direktivforslaget om fremme af grænseoverskridende oplysninger om trafiksikkerhedsrelaterede færdselslovsovertrædelser, det såkaldte CBE-direktiv. Sagen forelægges for udvalget til forhandlingsoplæg.

Forslaget er fremsat som opfølgning på Domstolens afgørelse fra maj måned i år, hvor Domstolen annullerede det tidligere CBE-direktiv med den begrundelse, at direktivet skulle have været vedtaget med hjemmel i traktatens bestemmelse om transportpolitik i stedet for – som det var tilfældet – i bestemmelsen om politisamarbejde.

Danmark var på grund af retsforbeholdet ikke omfattet af CBE-direktivet og deltog derfor heller ikke i vedtagelsen af direktivet. Danmark vil til gengæld være omfattet af det nye direktiv, der som følge af Domstolens afgørelse har hjemmel i traktatens bestemmelse om transportpolitik. Direktivforslaget er sat på dagsordenen til generel indstilling med henblik på at opnå Rådets mandat til at indlede forhandlinger med Europa-Parlamentet. Ifølge Domstolens afgørelse skal det nye direktiv være vedtaget senest den 6. maj 2015, og formandskabet og Kommissionen presser derfor på for at nå til hurtig enighed i Rådet.

Om direktivforslaget kan jeg oplyse, at det har til formål at forbedre færdselssikkerheden i EU ved at fremme grænseoverskridende udveksling af oplysninger om færdselslovsovertrædelser og dermed gøre det lettere at finde identiteten på de personer, der begår færdselslovsovertrædelser i andre medlemslande. Udvekslingen af oplysninger skal ifølge forslaget ske ved, at medlemslandene får adgang til at foretage elektroniske søgninger i hinandens motorregistre og dermed til oplysninger om indregistreringen af køretøjer og om ejere og brugere af de pågældende køretøjer. Det er hensigten med forslaget, at oplysningerne fra motorregistrene skal bruges til at informere den pågældende ejer eller bruger af køretøjet om overtrædelser.

Direktivet indeholder i den forbindelse en standardskrivelse, som kan anvendes til at informere den pågældende om overtrædelser. Det er fortsat frivilligt for medlemslandene, om de vil forfølge overtrædelser, der er begået med udenlandsk registrerede køretøjer. Håndhævelsen af overtrædelserne vil i øvrigt i alle tilfælde skulle ske efter reglerne i det land, hvor forseelsen er begået.

Regeringen er ligesom de øvrige medlemslande positive over for forslaget, som må forventes at forbedre mulighederne for at håndhæve færdselslovsovertrædelser over for personer, som er bosiddende i en anden medlemsstat. I Danmark vil direktivet navnlig kunne anvendes i forhold til håndhævelsen af hastighedsovertrædelser, som er målt med politiets automatiske trafikkontrol (ATK), og hvor politiet derfor ikke umiddelbart har oplysninger om ejeren eller føreren af køretøjet. Fra dansk side er der under forhandlingerne lagt vægt på, at direktivets implementeringsfrist skulle forlænges for de lande – Storbritannien, Irland og Danmark – som ikke var omfattet af det tidligere direktiv.

Jeg er derfor også tilfreds med, at formandskabet nu har fremlagt et forslag, som helt undtagelsesvis forlænger implementeringsfristen i 2 år for disse lande. Det forventes, at der på rådsmødet kan opnås en generel indstilling til forslaget. Sagen er undergivet den almindelige beslutningsprocedure, og den skal derfor forhandles på plads med Europa-Parlamentet.

Lars Barfoed tilsluttede sig regeringens forhandlingsoplæg. Han mente, det vil være en kolossal fordel for trafiksikkerheden i Danmark, at man med det rette retsgrundlag kan retsforfølge udenlandske bilister, der overskrider de danske hastighedsbegrænsninger og andre færdselsregler. Det gælder ikke mindst de udenlandske lastvognschauffører. Inden for transport er det vigtigt med lige konkurrencevilkår, og de udenlandske chauffører skal ikke have de fordele, der kan være ved eksempelvis at overtræde hastighedsbegrænsningerne i Danmark. Han fandt det dog problematisk, at der tilsyneladende ikke var overblik over de omkostninger, der kan være forbundet med de omfattende systemændringer, der skal til. Og kunne man overholde den planlagte implementeringsfrist på 2 år?

Jakob Ellemann-Jensen sagde, at Venstre også støttede forhandlingsoplægget, idet partiet mener, at det vil gavne trafiksikkerheden og i den grad opveje brok over at modtage breve med billeder fra den tyske autobahn.

Formanden havde nogle bemærkninger på vegne af fraværende udvalgsmedlemmer. Dansk Folkeparti støttede regeringens forhandlingsoplæg, men undrede sig over valget af hjemmel til initiativet. Det overgik partiets forstand. Liberal Alliance ønskede derimod ikke at støtte mandatet, idet partiet mener, at der ikke er tilstrækkelig beskyttelse af datasikkerheden til at forsvare, at landene får adgang til hinandens motorregistre. Der vil være øget risiko for, at oplysningerne bliver misbrugt. Partiet vægter datasikkerheden højt og mener, at efterforskningsmyndighederne må rette henvendelse til det relevante medlemsland for at få de nødvendige oplysninger.

Justitsministeren bekræftede Lars Barfoed i, at der vil være merudgifter forbundet med de systemændringer, som er nødvendige for at kunne give andre landes myndigheder adgang til motorregistre. Det hang også sammen med databeskyttelsesreglerne som nævnt af Liberal Alliance. Forslaget ville blive en overbygning på allerede eksisterende systemer, men ministeren måtte vende tilbage med detaljerne om økonomien. Hun var enig med Dansk Folkeparti – regeringen havde også forventet, at hjemmelen ville ligge i politisamarbejdet, men Domstolen havde afgjort, at den hørte under transportområdet. Det ændrede dog ikke ved regeringens støtte til forslaget.

Lars Barfoed forstod ikke den position. Var det ikke netop hjemmelskiftet, der gjorde det muligt for Danmark at være omfattet af det?

Justitsministeren bemærkede, at man fra dansk side var enig i indholdet i forslaget, men havde bedt om, at de lande, der står uden for retssamarbejdet, med den nye implementeringsfase kunne få 2 år mere. Det var rigtigt, at Danmark har et forbehold på politiområdet, men regeringen syntes alligevel, det var der, hjemmelsgrundlaget burde ligge. Men nu kunne Danmark være med og endda få en implementeringsfase, så fra dansk side var man tilfreds med udfaldet.

Lars Barfoed pointerede, at det da netop måtte være det, at Domstolen havde besluttet et andet hjemmelsgrundlag, der gjorde, at Danmark nu kunne være omfattet. Derfor var det godt, at der var skiftet hjemmelsgrundlag, selv om ministeren var uenig i det. Alt var dermed godt, bortset fra at det ville koste penge.

Justitsministeren fremhævede, at regeringen formelt og juridisk set syntes, at den anden hjemmel i princippet var rigtigst. Men nu gik tingene alligevel op i en højere enhed, og regeringen var meget tilfreds med udfaldet.

2. Forslag til forordning om gennemførelsen af det fælleseuropæiske luftrum (omarbejdning) (SES II+)

- *Fremskridtsrapport*

KOM (2013) 0410

Rådsmøde 3335 – bilag 2 (samlenotat side 3)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (13) – bilag 188 (side 338 FO, forhandlingsoplæg forelagt 29/11-13)

Transportministeren: Jeg vil gennemgå dagsordenen for rådsmødet for EU's transportministre, som finder sted den 8. oktober 2014 i Luxembourg. Der er i alt fem sager på dagsordenen. Det første er forordningen om det fælleseuropæiske luftrum – den såkaldte SES II+ - altså anden +-version af Single European Sky. Forslaget er sat på til fremskridtsrapport på Rådets dagsorden. Sagen blev forelagt til forhandlingsoplæg i november 2013 og forelægges nu alene til orientering. Forslaget indebærer en overordnet styr-

kelse af implementeringen af det fælles europæiske luftrum, der blev lanceret af EU i 2004 og 2009 med lovpakkerne SES I og II. Med denne +-pakke foreslås det bl.a., at de nationale tilsynsmyndigheder skal være fuldt institutionelt adskilt og finansielt uafhængige af luftartstjenesteudbydere. Herudover foreslås det, at visse støttetjenester til luftrafikstyring skal være omfattet af de almindelige bestemmelser for markedsindkøb. En lang række lande - heriblandt Danmark - har givet udtryk for, at fokus bør være på fortsat implementering af eksisterende SES-lovgivning (SES II-pakken fra 2009) frem for vedtagelse af nye regler på området.

Danmark støtter generelt SES-initiativet, men mener altså også, at der i første omgang bør være fokus på implementeringen af SES II. Det er dog vigtigt, at det fremadrettet er muligt at opretholde den eksisterende nationale danske myndighedsstruktur. Endvidere bør en adskillelse af støttetjenester fra kernetjenester i givet fald sker gennem etableringen af særskilte costbaser – og ikke via en obligatorisk outsourcing af tjenesterne. Kommissionen har udvist høj grad af fleksibilitet under forhandlingerne, hvilket man da også vurderer nødvendigt, hvis forslaget skal kunne vedtages under det italienske formandskab.

En vigtig sag for Danmark under forhandlingerne har – som det må være udvalget bekendt - været anvendelsesområdet for forordningen. Både af Europa-Parlamentets beslutning og i formandskabets nuværende kompromisforslag fremgår det, at udvidelsen af anvendelsesområdet til også at omfatte Nordatlanten er taget ud, hvilket har været et vigtigt punkt for Danmark.

Samlet set er jeg tilfreds med fremgangen i forhandlingerne.

Lars Barfoed ville gerne høre mere om Kommissionens tanker bag det nye regelsæt. Den går hurtigt frem og er meget ambitiøs. Man er dårligt blevet færdig med en retsakt om det europæiske luftrum, før man er i gang med det næste – og inden man er færdig med at implementere det første. Der var tilsyneladende planer om at intervenere i landenes måde at strukturere og organisere deres luftfartsmyndigheder på. Danmark modsatte sig dette, men var der bred tilslutning til det? Det forekom ham vidtgående, at Kommissionen skal intervenere i landenes myndighedsudøvelse. Han var klar over, at der ikke var forhandlingsoplæg i sagen, men ville på dette tidlige tidspunkt at give udtryk for, at Danmark bør sætte hælene i over for denne form for intervention fra Kommissionens side. Han kunne ikke forestille sig, at Danmark kommer med et forhandlingsmandat, der åbner op for den intervention.

Transportministeren var helt enig. Han havde forhørt sig hos sine embedsfolk, og der var endnu ikke overblik over, hvor mange lande der har samme holdning som Danmark, men det ville ministeren komme tilbage til. Regeringen havde fået et forhandlingsmandat og kunne arbejde aktivt for danske synspunkter.

3. Meddelelse om "En ny æra for luftfarten – Luftfartsmarkedets åbnes for civil anvendelse af fjernstyrede luftfartøjsystemer på en sikker og holdbar måde" (droner)

- Politisk drøftelse

KOM (2014) 0207

Rådsmøde 3335 – bilag 2 (samlenotat side 17)

EUU alm. del (13) – svar på spørgsmål 150 (om det danske forbehold og

EU's droneprogram, RPAS)

EUU alm. del (13) – svar på spørgsmål 133 (om EU bruger penge på investering i droner)

Transportministeren: Sagen er en meddelelse om civile droner. Forslaget er sat på til politisk drøftelse på dagordenen på rådsmødet og fremlægges Europaudvalget til orientering. Sagen har ikke været tidligere været forelagt Europaudvalget.

Kommissionen skriver i sin meddelelse, at tiden er moden til at åbne et marked for civile droner på EU-plan. Civile droner er ved at blive en realitet, og de vil snart blive kommercielt tilgængelige på europæisk plan. Et marked for civile droner udgør en reel mulighed for at skabe nye arbejdspladser og for at være en kilde til innovation og økonomisk vækst i de kommende år.

I den forbindelse er det vigtigt at påpege, at fremkomsten af civile droner også kan medføre nye udfordringer, når det gælder sikkerhed, sikkerhedsbeskyttelse og naturligvis også beskyttelse af borgernes rettigheder. Dette er vigtige hensyn, der skal tages højde for, før droner kan anvendes i større skala i et civilt miljø. Meddelelsen har som udgangspunkt ingen retlige konsekvenser endnu, da der ikke er tale om forslag af bindende karakter. Meddelelsen er blevet positivt modtaget af medlemsstaterne. Dog har enkelte medlemsstater påpeget vigtigheden af, at man ikke skaber unødige administrative og økonomiske byrder for medlemsstaterne eller virksomhederne.

Fra dansk side er vi positive over for meddelelsen. Vi lægger vægt på, at EU-reguleringen skal bidrage til, at civile droners store erhvervspotentiale udnyttes til at skabe vækst og arbejdspladser, samtidig med at der tages hensyn til flyvesikkerhed, privatlivets fred og beskyttelse mod ulovlig brug af droner. I en lille personlig bemærkning kan jeg sige, at da vi undersøgte denne sag om droner, opdagede vi, at kaffemaskiner faktisk er mere regulerede end droner. Hvis man vil producere kaffemaskiner er der masser af regulering; der er ingen, hvad droner angår. Så det er måske en meget god idé at tage fat på reguleringen af dem.

Formanden indskød, at man alternativt kunne afregulere kaffemaskiner.

Trafikministeren sagde, at de mange regler vedrørende kaffemaskiner formentlig handlede om at sikre forbrugerne, men da han ikke var minister for kaffemaskiner, kunne have ikke svare uddybende på det. Han havde dog haft samme tanke som formanden. Ministeren tilføjede, at der er i hvert fald er en dansk droneproducent, der gerne vil have fælles regler, så det bliver nemmere at eksportere.

4. Forslag til ændring af direktiv 2012/34/EU om oprettelse af et fælles europæisk jernbaneområde, for så vidt angår åbning af markedet for indenlandsk passagertransport med jernbane og forvaltning af jernbaneinfrastrukturen (markedsåbningsdirektivet)

- *Politisk drøftelse*

KOM (2013) 0029

Rådsmøde 3335 – bilag 2 (samlenotat side 23)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (13) – bilag 513 (side 1007 FO, forhandlingsoplæg forelagt 28/5-14)

Transportministeren: Forslaget er en del af den politiske del af fjerde jernbanepakke og er sat på Rådets dagsorden til politisk drøftelse. Sagen blev forelagt udvalget til forhandlingsoplæg i maj 2014 og forelægges nu alene til orientering. Det overordnede formål med forslaget er for det første at sikre lige adgang til infrastrukturen gennem en styrkelse af infrastrukturforvalterens uafhængighed og for det andet at åbne markedet for indenlandsk passagertransport.

Kommissionen foreslår imidlertid en adskillelse mellem infrastrukturforvalter og jernbanevirksomhed, som går for vidt. Danmark støtter generelt op om en juridisk og økonomisk adskillelse mellem infrastrukturforvalteren og operatøren. Det er dog vigtigt i forhold til at opnå transportpolitiske mål, at den danske model kan opretholdes. Det vil sige, at Bandedanmark som en styrelse administrerer infrastrukturen, og at DSB arbejder som selvstændig offentlig virksomhed under Transportministeriet med bl.a. at drive jernbanevirksomhed. De to elementer er dermed fuldkomment adskilt. En række andre medlemslande støtter også dette synspunkt.

Som bekendt er det danske marked for national passagertransport allerede åbent, og enhver operatør – med de rette tilladelser, naturligvis – har siden 2000 kunnet drive persontogstrafik i Danmark. Det har vi haft eksempler på. Under forhandlingerne arbejder Danmark for, at den danske model kan opretholdes, og for at forslaget ikke kommer til at medføre unødigt bureaukratisering og administrative byrder. Samlet set er jeg tilfreds med fremgangen i de politiske drøftelser af forslaget.

Jakob Ellemann-Jensen forstod, at adskillelsen mellem infrastrukturforvalteren og jernbaneforvalteren var en udfordring. Venstre havde udtrykt sin støtte til forhandlingsoplægget. Han ville gerne for en god ordens skyld gentage, at den logiske løsning ville være at privatisere DSB.

Transportministeren bemærkede, at den retoriske bemærkning om privatiseringen af DSB kunne tages op i andre spændende fora. Det afhang af, hvilken del af DSB man i givet fald vil privatisere. I et rent tankeeksperiment kunne man gøre DSB til et rent driftselskab, men det krævede en større strategisk debat.

5. Forslag til ændring af forordning (EF) nr. 1370/2007 for så vidt angår de nationale markeder for personbefordring med jernbane (PSO-forordningen)

- *Politisk drøftelse*

KOM (2013) 0028

Rådsmøde 3335 – bilag 3 (supplerende samlenotat side 2)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 301 (side 883, fjerde jernbanepakke præsenteret i EUU 1/3-13)

Transportministeren: Forslaget er også en del af den politiske del af fjerde jernbanepakke og er sat på Rådets dagsorden til politisk drøftelse. Sagen har ikke tidligere været forelagt separat for Europaudvalget, men blev nævnt i forbindelse med orienteringen om hele fjerde jernbanepakke i marts 2013. Sagen forelægges nu til orientering.

Forslaget handler om de nationale markeder for personbefordring med jernbane. Jeg vil nævne tre vigtige elementer i forslaget: For det første forslaget om fælles regler for tildelelse af kontrakter om offentlig personbefordring, herunder at kontrakter fra december 2019 skal sendes i udbud. Som jeg har sagt mange gange – og primært hos jeres kolleger i Transportudvalget – er regeringen overordnet set ikke modstander af konkurrence eller af udbud. Vi har konstateret flere fordele ved udbud, og først og fremmest har vi konstateret, at konkurrencen fremmer effektiviteten hos togoperatørerne. Det er dog også åbenlyst, at der ved udbud kan være problemer med at sikre netværksfordele, sikkerhed for uforstyrret opretholdelse af trafikbetjeningen og kontinuitet i den langsigtede udvikling af sektoren. Dette er særligt vigtigt i perioder med store infrastrukturinvesteringer, hvor man samtidig skal skifte f.eks. fra diesel- til eltog. I den situation skal man have en meget praktisk tilgang til spørgsmålet, og det er præcis det, vi står over for her i Danmark.

Forhandlingerne om forslaget er endnu ikke begyndt, men det har været drøftet indledningsvis, og mange medlemsstater har udtrykt stor skepsis over for Kommissionens forslag om obligatoriske udbud. Regeringen er som nævnt opmærksom på, at der kan være både fordele og praktiske ulemper – ikke mindst tidsmæssigt – ved udbud, og derfor er vi fortsat ved at analysere, hvad Kommissionens forslag indeholder, og vi spørger ind til, hvad Kommissionen rent faktisk mener om vigtige dele af forslaget.

Det andet af de tre elementer er forslaget om planer for offentlig personbefordring. Det er Kommissionens tanke, at der i disse planer skal fastsættes mål for den offentlige transportpolitik og udbud. Dette mener regeringen bør være frivilligt.

Det tredje element er forslaget om, at medlemsstater skal sikre adgang til rullende materiel for interesserede operatører, hvor der ikke findes et velfungerende leasingmarked. Danmark har allerede ved udbud af togtrafik anvendt vilkår om adgang til rullende materiel, der i høj grad svarer til det foreslåede.

Jakob Ellemann-Jensen fandt det glædeligt, at ministeren ikke var modstander af hverken udbud eller konkurrence og nævnte de gode eksempler på udbud i Midt- og Vestjylland. Han ville gerne vide, om ministeren ville arbejde for at sikre udbud på et bredere europæisk niveau. På et møde i Transportudvalget havde ministeren ytret, at det var afgørende for et effektivt DSB, at der var konkurrenceudsættelse.

Transportministeren svarede, at man i Danmark ganske rigtigt havde haft succes med udbud i Midt- og Vestjylland, men at der også var mange problemer, såsom i forbindelse med kystbaneudbuddet. Udbud kan være en rigtig god idé, men man skal huske, at det handler om, at lave udbud af jernbanen i en form, hvor markedet agerer god tjener, men ikke bliver en herre. Det var det udgangspunkt, ministeren arbejdede med.

6. Forslag til forordning om opstilling af rammer for adgang til markedet for havnetjenester og finansiel gennemsigtighed for havne (førstebehandling) (havnepakken)

- *Generel indstilling*

KOM (2013) 0296

Rådsmøde 3335 – bilag 2 (samlenotat side 38)

KOM (2013) 0296 – bilag 1 (begrundet udtalelse af 14/6-13 fra den franske nationalforsamling - fransk)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (13) – bilag 513 (side 1003, senest behandlet i EUU 28/5-13)

EUU alm. del (13) – bilag 51 (side 37 FO, forhandlingsoplæg forelagt 4/10-13)

Transportministeren: Sidste sag er den såkaldte havnepakke. Forslaget blev forelagt Europaudvalget til forhandlingsoplæg i oktober 2013 og forelægges denne gang til orientering. Forslaget er sat på til generel indstilling på dagsordenen for rådsmødet.

Formålet med forslaget er at skabe bedre vækst- og investeringsvilkår for havnene og dermed skabe bedre rammer for økonomisk vækst. Dette skal sikres ved fælles europæiske regler, der skal modernisere og forbedre de konkurrencemæssige og administrative forhold på markedet for havnetjenester. Samtidig skal der skabes større gennemsigtighed i havnenes organisation, drift og økonomi.

Forslagets opbygning og formål om åben og fair konkurrence er i god tråd med de hensyn, der blev varetaget i forbindelse med den seneste ændring af havneloven i 2012. Hovedparten af medlemslandene støtter generelt forslagens målsætning om at skabe åben, gennemsigtig og fair konkurrence i de europæiske havne. Flere lande er dog kritiske over for, om det foreliggende forslag opfylder denne målsætning. Derudover har mange medlemslande givet udtryk for, at forslaget generelt mangler fleksibilitet således, at reglerne meningsfyldt kan implementeres i de forskellige havnesystemer i Europa.

Regeringen støtter overordnet forordningens hensigt om at skabe bedre betingelser for vækst i havnesektoren, men lægger dog vægt på, at dette ikke skal medføre nye administrative byrder for erhvervslivet.

Jakob Ellemann-Jensen nævnte, at der var bekymringer over, at reglerne for statsstøtte ikke er præcise nok, og at de dermed giver for brede muligheder til at lave forskellige statsstøtteordninger på havneområdet. Ville man arbejde på at få nogle strammere regler og dermed lige konkurrencevilkår for havnene i Europa?

Transportministeren sagde, at det ikke var en del af forslaget, men at man fra dansk side havde fået en betragtning ind i teksten, hvor Kommissionen opfordrer Danmark til at fremkomme med de regler.

7. Eventuelt

Transportministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

8. Siden sidst

Transportministeren: Under punktet siden sidst vil jeg kort orientere om, at Rådet den 5. juni 2014 vedtog politisk enighed om tre forslag, der er en del af den tekniske del af fjerde jernbanepakke. Det vedrører således agenturforordningen, jernbanesikkerhedsdirektivet og interoperabilitetsdirektivet. Samtidig blev der opnået politisk enighed om forslaget om vægt og dimensioner.

Som en del af den samlede pakke kunne Danmark støtte formandskabets kompromisforslag vedrørende grænseoverskridende kørsel med modulvognetog. Kompromisforslaget består i, at man beholder ordlyden af artikel 4, der indeholder bestemmelserne om grænseoverskridende kørsel med bl.a. modulvognetog, som den lyder i den gældende version af direktivet. På den måde kan den praksis, der føres i Danmark i dag, fortsætte. Regeringen kan støtte denne løsning i de forestående forhandlinger med Europa-Parlamentet, der har foreslået samme løsning i sin betænkning.

Herudover orienterede jeg om den danske holdning til social dumping inden for luftfart, hvor emnet er højt prioriteret. Jeg fortalte, at den danske regering har nedsat en arbejdsgruppe, der skulle se på social dumping inden for luftfarten, og som nu har afgivet sin rapport. Det blev i den forbindelse klart, at det i højere grad drejer sig om regelshopping, hvor luftfartsselskaber kan udnytte forskelle i regelsæt på området i de forskellige lande. Reglerne på luftfartsområdet er ikke umiddelbart fulgt med tiden og ikke opdaterede til at imødegå de nye udfordringer, som følger af den ændrede organisering af luftfartsselskaberne.

Danmark er enig med en række medlemsstater i, at disse udfordringer skal håndteres på fællesskabsniveau. Jeg foreslog derfor, at der i det videre arbejde inkluderes følgende tre anbefalinger fra den danske nedsatte arbejdsgruppe:

- At sikre ensartet implementering, administration og fortolkning af EU-regler,
- At undersøge om der er nationale regler, som understøtter og fremmer regelshopping,
- At sikre, at der ikke sker bevidst omgåelse af regler.

Danmark støttede dermed op om opfordringen til en øget diskussion af dette område på fællesskabsniveau med henblik på at opnå konkurrence på ens vilkår. Endelig opfordrede jeg Kommissionen til at foretage en nærmere analyse af reglerne.

Til slut kan jeg oplyse, at det italienske formandskab på arbejdsgruppeniveau har til hensigt at arbejde videre med både den tekniske og politiske del af fjerde jernbanepakke, havnepakken og forslagene i SES II+-pakken.

Mødet sluttede kl. 11.43.